

Élménybeszámoló az Erdélyi projekt (Határtalanul) megvalósulásáról:

Rumi Rajki István Általános Iskola (HAT-2018-01-0007)

Péntek (május 24.):

Indulás Rum iskola elől 01.30 órakor. Félálomban felzötyögtünk Budapestre, ahol átpakoltunk egy Mercedes buszba. Mindenkinek tetszett a váltás ☺ Ártádnál hagytuk el szép hazánkat, itt felélénkültünk, mert sokan nem jártak még Romániában sem. A szép tájak elvarázsoltak bennünket, még zajongani is elfelejtettük. Az egekig emelkedtünk (majdnem), és csak

ámuldoztunk a Királyhágón. Csucsán nem csak a táj volt szép, de festői a település is, és Ady volt „lakhelye” (Bonca kastély) is szép. Tovább buszoztunk és a látnivalóktól tátva maradt a szánk, így a sült galamb simán bele repülhetett volna (de nem repült). A következő település, ahol többet időztünk: Körösfő. A református templom megtekintése előtt kellően eláztunk, így nem igazán lehetett eldönteni, hogy a Vasvári Pál

emléktábla megkoszorúzásánál az eső, vagy a meghatottság könnyei folynak le patakokban az arcunkon. Mindenkinek nagyon tetszettek a kalotaszegi hímzések, és a fafaragások, a szobrokkal egyaránt. Mielőtt megszáradtunk volna, folytattuk utunkat az állandó szálláshelyünket is adó: Székelyudvarhely felé. A város nem csak nagyon szép, az őt körülölelő tájjal egyetemben, de csak magyar szót hallottunk, így teljesen szeretett hazánkban érezhettük magunkat. Az ízes székely „tájszólás” folyamatosan viccelődésre ingerelt mindenkit...A Palló Imre Művészeti Szakközépiskola fogadott be bennünket, itt aludtunk (vagy nem ☹ öt éjszakán), és itt sportoltunk a magunk örömére, és néha a falak bánatára.

Szombat (május 25.):

Felkerekedtünk a reggeli órákban, és tovább indultunk a kis Mercédesszel, az erdélyi felfedező utunkra! A táj minden része varázslatos, de ezt már említettem (nem baj, ismétlés a tudás anyja). Homoródfürdőn a gyógyvíz illata és íze is a húsvétot idézte, a záptojás szagával. Az íze olyan volt, hogy esélytelen lett volna a Coca Colával való megmérettetésre. Csíkszereda volt a következő úti célunk. Mindenki türelmetlenül várta, hogy mikó tűnik fel a Mikó vár! A település központi része sok régi és szép történelmi emlékkal és épülettel van elhalmozva. A Petőfi szobor méltó emléket állít hazánk nagy költő géniuszának! Tudásszomjas társaságunk, mint a szivacs a vizet, úgy szívta magába a sok szép látnivalót, és vágattunk is tovább Mercikénk társaságában (Mercike a buszunk, ha valaki nem jegyezte volna meg). Gyimesbükk édes hazánk egykori határán fekvő

település. Festői a környezet, és tudtunk adni egyet a négyfejű combizom (musculus quadriceps femoris) edzésének (95 lépcső oda és vissza is), miközben felváltattunk a Rákóczi vár romjaihoz. A Magyar Királyi Államvasutak 30-as számú őrháza mellett megértettük, hogy mi a különbség a bunkó és a bunker között ☺

Miután nagy nehezen sikerült a buszba beszállnunk (hatalmasra dagadt combjaink nehezítették meg a dolgot), gurultunk is tovább Csíksomlyó felé. Már messziről látni lehetett az impozáns katedrális (ferences kegytemplom), és a mellette emelkedő Kis Somlyó hegyet, a Hármashalom oltárral. A Mária kegyzobrot megérintve többen is esedeztek a matematika ötös

jegy bizonyítványukba kerüléséért ☺ Egy osztálytársunk imádsága meghallgatásra talált.

Lelkileg feltöltődve, testileg lemerülve érkeztünk vissza Székelyudvarhelyre, ahol a kiadós vacsora után nem szundikálás, hanem a nap történéseinek megtárgyalása, kiértékelése következett. 23 órakor „mindenki” kimerülten dőlt az ágyába (ez volt tanáraink álma, mely nem vált valóra), a „mindenki” helyett a „senki” helyettesítendő be...

☹

Vasárnap (május 26.):

A kellően hosszú éjszaka (mely tanárainknak volt hosszú, nekünk igen rövidnek tűnt) után, reggeli, és indulás Gyergyószentmiklósrá. Az Örmény római katolikus templom kertje és maga a templom is rengeteg látnivalót nyújt az érdeklődőknek. Mindenki figyelmesen hallgatta a plébános úr szavait, aki ismertette a település, a templom és az örmények történetét. Megdöbbsentünk, hogy egy népcsoport milyen rövid idő alatt beolvadhat, ha a körülmények ezt erőszakolják ki! Kissé lehangolódva közeledtünk a Békás-szorozhoz, ahol kisebb csalódásunkra békákat nem is láttunk, de nagy örömünkre meredek sziklafalakkal határolt szurdokban találtuk magunkat. Az őshonos árusoktól sikerült teljesen felesleges dolgokat

vennünk, és közben a kedvünk is megjött, a pénzünk pedig elment... ☹

Írány a Gyilkos-tó. Festői táj, és szállodák, valamint finom lángos, és egyéb ennivalók fokozták bimbózó kedvünk. A legenda, mely e tájhoz kapcsolódik, megmozgatta fantáziánkat (jobban, mint az egyenletek grafikus

megoldása). Miután eleget láttunk és ettünk, bocsánat, fordítva: miután eleget ettünk és láttunk is valamit, elindultunk haza: azaz, irány Székelyudvarhely. Az Emlékezés Parkja: Zsenyén (mely beiskolázási településünk) élő Blaskó János, Lessenyei Márta és Tóth Emőke szobrászművészek alkotásai található itt többek között. A koszorúzás után vacsora, majd csoportosan információ gyűjtés a város nevezetességeiről, a helytörténeti vetélkedőhöz. A vacsorát követően a nap történéseinek értékelése, és a

tanárok által oly régen vágyott nyugodt éjszaka be nem teljedése következett, melynek jelei reggel az arcokon félreérthetetlenül jelentek meg.

Hétfő (május 27.):

Ezen a reggelen már érezhető volt, hogy energiáink végesek: kialvatlanok voltunk. Magunkhoz tértünk, miközben átsétáltunk az étterembe, ahol reggeliztünk. Sajnos ezen a reggelen sem tudtak a kedvünkre tenni: nem manna volt a reggeli. Ezen hiányosságot leszámítva, elégedettek voltunk az étellel...

Ma reggel is Merckiével vágunk neki az erdélyi tájnak. Fehéregyházán a Petőfi Múzeum, és emlékhely várt ránk. Koszorúztunk. Mindenki a hely hatása alá került, bár ez a felnőttek szemével biztosan hihetetlennek tűnik! Karnyújtásnyira voltunk Segesvártól. A város, és maga a vár is a múltat konzerválta. A látvány önmagáért beszél. Mintha az ezernyolcszázados években lennénk! Szinte fülünkbe csengett a csaták zaja, a macskakövön vágató lovak patájának csattogása, orrunkban a puskapor illata! Izgalmas érzés volt. Mint egy eredményes technika prezentáció az energiatakarékos konyháról. De minden jó véget ér egyszer. Mi is ráébredtünk a valóságra, miközben az ofőnk a parkolási díjat egyenlítette ki, ezzel felmentve bennünket a „lemosogatás” kényszere alól (nem összetévesztendő a „lemosással”).

Szováta és a hozzávezető út is elragadó. A hely arra ingerelt bennünket, hogy meleg fürdőt vegyünk, míg osztályfőnökünk pedig arra, hogy ha ez bekövetkezik, akkor a hátralévő több tíz kilométeres utat kénytelenek leszünk gyalog, fürdőnadrágban, erőltetett menetben megtenni. Hamar beláttuk, hogy nem ez álmaink ne továbbja. Szováta az élet édes, a talaj több helyen is sós, mint a tavak jó része is. Éreztük, hogy lehetőségeink végesek: irány Szováta. Mindenki izgalommal várta, hogy mi fog történni, miután egy csuklós busszal elindultunk a föld alá! Az érzés és a látvány sem mondható el! Jó volt megélni, akár egy karácsonyi fotó szerkesztését a Paint programmal ☺. A föld alatt kősóval „bélelt tér” várt ránk: büfé, játszótér, kalandpark kicsiben, templom és kegyhely, só-szobrok, és sorolhatnám az érdekességeket. A legjobb az

volt, hogy a mobiltelefonok az összes szolgáltatással együtt hibátlanul működtek itt a hegy gyomrában is. micsoda változatosság: újra mobilozhattunk, ennek hiányától szenvedtünk legalább húsz perce, miután elindultunk a mélységbe, az ismeretlenbe. Mielőtt a felszínre értünk volna, lehetőség volt több tucat lépcsőfokot leküzdve egy csodagépbe öt, tíz, vagy akár húsz leit is betölteni, és reménykedni abban, hogy szerencsés esetben egy remek mobiltelefon dobozt kapunk cserébe. DE: nem volt szerencsés eset és senki nem nyerte meg a fentírt igen vonzó tárgyat, vagy bármi mást. Így némileg megcsappant pénzkészlettel indulhattunk Farkaslakára. A jó hír az volt, hogy itt nem is volt szükség a pénzünkre, annál inkább a lelki ráhangolódásunkra.

Tamási Áron síremlékét megkoszorúztuk, és a hely szépsége elvarázsolt bennünket. Ez már többször megtörtént a projekt során! Jó érzés! Jobb, mint egy elmaradt matek dolgozat, pedig az is igen jó érzés (bár múlandó, az osztályfőnökünk szerint, aki egyben a matematika tanárunk is ☺). De mint minden jónak, ennek is csak vége lesz egyszer. Szejkefürdő fürdésre ingerelt bennünket, de medence híján ettől eltekintettünk.

A székely kapuk sora végén várt ránk Orbán Balázs síremléke, melyet tiszteletünk és elismerésünk jeléül, megkoszorúztunk. Osztályfőnökünk javasolta, hogy innen a kerékpárúton kocogva menjünk vissza a szálláshelyünkre (ezt az utat ő már többször is lekocogta), de ezen óhaja köreinkben nem talált támogatásra. Úgy járt ötletével, mint két egymással párhuzamos egyenes a síkban: a végtelenben van a közös pontjuk. Vigasztaltuk is: ha élet-kora háromjegyű szám lesz, kérése meghallgatásra találhat.

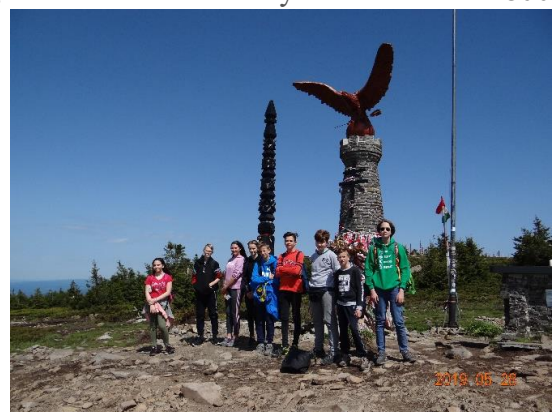
Székelyudvarhely, otthonunk. Jó leírni, és így is érezzük. Vacsorát követően a helyi nevezetességek mellett, a főtéren az emlékmű körül több futókörrrel is elismerte a csapat egy része, hogy a kispályás fociban veszített. A lakosok körében az attrakciónak nagy sikere volt. Többen azt hitték, hogy a magyar atlétikai válogatott utánpótlás csapata tart edzést. Csak a tempó miatt támadhatott némi kételyük ☺

Kedd (május 28.):

A kimerülés félreérthetetlen jelei mutatkoznak rajtunk: minden kérést teljesítünk, nyugodtan viselkedünk, nem hangoskodunk, támogatjuk tanáraink felvetését! A Zeteváraljai-víztározó látványa és története sem mindennapi. Megint fürödhetnénkünk támadt, de vesztünkre, és tompultságunk számlájára írhatóan, a fürdőruhánk a szállásunkon maradt. Csak a gondolattal játszottunk el, nem a vízilabdával ☺ Nem kellett sokat

buszoznunk, de az út csodálatos, izgalmas, kanyargós és meredek volt. Nyolc kilométeren 800 métert emelkedik az út! Felértünk a menedékházhoz! A látvány és az érzés most is felemelő! Innen jó félórás túra, és az emlékhelyhez, a székelyek szenthelyéhez érünk. csak ismételni tudom magamat: a látvány, és a hely szelleme is csodás! Koszorúztunk, és ámuldozunk. A tiszta időben nagyon messze ellátunk. nem győzünk betelni a látvánnyal! Jó, hogy megélhettük ezt a napot, és eljuthattunk erre a helyre is, melyről már annyit hallottunk!

A hegyről lefelé az osztályfőnökünk a székelyek tiszteletére ismét azt vállalta, hogy lefut a hegy lábáig (mily csapás: nem csak a matematikát, de a testnevelést is ő taníja nekünk, de némi gyógyír, hogy az informatika is az ő kezében van). Szerencsénkre egy diáktársunk feláldozta

magát, és vállalta, hogy akár élete árán is, de ezen megpróbáltatást állni fogja (no, jó, azért az életét nem kockáztatta, maximum a testnevelés jelesét ☺).

57:25,2, vagyis 57 perc 25,2 másodperc alatt tették meg a 10 kilométer távolságot. Hősies tettüket sztoikus egyszerűséggel fogadtuk (tehát nem törtünk ki tapsviharban, sőt nem is éljeneztünk, sőt nem is igen vettünk tudomást a dologról). Szóval a kor szellemének megfelelően reagáltunk ☺. A busz felvette a nap „hőseit” és folytattuk utunkat Máréfalvára. Nem csak a település szép, de a székely kapuk sokasága, és sokfélesége is párját ritkító látvány. Innen irány a projekt alatti otthonunk: Székelyudvarhely.

Vacsora előtt az előzetes gyűjtőmunka segítségével megtartottuk a vetélkedőt Székelyudvarhelyről! Ezt követően vacsora, majd a szobák rendezése, mely kiemelkedően hálás feladat. mindenki otthon érezte magát, és mintha a szüleit hallotta volna: „ne üldögélj! Ne gyúrd be a ruháid a táskádba! A szemétnak nem az ágy alatt van a helye!” Komoly trauma volt: mintha mindannyiunknak egy közös anyukája és apukája lett volna ☺. Valahogy mégis túléljük, és rend lett és lassan elnyugodtunk. Külső szemlélő azt hihette, hogy alszik a csapat, de NEM ☺.

Szerda (május 29.):

Most stílusosan az következne: utolsó vacsora. DE nem. Utolsó reggeli. Nem az életükben (optimisták vagyunk), itt, Székelyudvarhelyen. Mindenkitől elköszöntünk, és irány a Tordai-hasadék. Mercédészünk nem hagyott cserben bennünket, egészen a hasadék bejáratához közeli parkolóba vitte csapatunkat. Tornatanárunk szerint (bocsánat-az osztályfőnökünk, és testnevelőnk) kb. két kilométer, oda vissza négy kilométer (fantasztikus számolási teljesítmény, igaz? ☺) A táv, és a terep olyan, mintha Szombathely főterén sétálnánk, csak nincs wifi, és fagyisok. Mint kiderült, a terep nem hasonlít Szombathely főteréhez, de ezt szerencsére nem tudhattuk előre! A hasadék legendája, és valósága is nehezen leírható. Ott kell lenni, végig kell menni az úton! Soha nem felejthető az élmény. Büszkék vagyunk rá, hogy fegyelmezetten,

minden sérülés nélkül képesek voltunk az utat megtenni! A táv 8,29 km és a hasadékban töltött idő két óra tíz perc. Ezen adatokból kitűnik, hogy osztályfőnökünk adatbázisa hibás, vagy huncutul félretájékoztatta a csapatot. Elmondása szerint az utóbbi tette. Többen elismerték, hogy ha a nyolcas mérőszámot hallották volna a km mértékegysége előtt, akkor hascsikarásra, és láb, valamint fül zsibbadásra hivatkozva, a buszban maradtak volna, és

ott némi mobilozással ütötték volna el az időt ☺. De nem így történt. Senki nem maradt ki az élményből. Némi pihenő után: irány az anyaország, és szűkebb hazánk, Rum!

Epilógus:

(Ettől biztos elgyengül a magyar tanárnők ☺)!

Szeretnénk megköszönni minden érintettnek, akik lehetővé tették, hogy e projekt megvalósuljon:

A pályázat kiírójának, a pályázónak (igazgató úr), a projekt gazdának (Szilvi tanárnő), kísérő tanárunknak, osztályfőnökünknek (Molnár tanár úr), a pályázat előkészítésében résztvevő tanárainknak, és végül, de nem utolsósorban: kedves szüleinknek!

Rum, 2019. 06. 06.

7. osztály